

frukto de civila registaro sole, li finas ke "[...] necesas apartigi ĉiajn religion de ĉiaj registaroj [...]". Lasta grandega apostolo en la galerio de gloraj pensuloj de disiĝo, kiun ni ne kovros tute, malproksime: Victor Hugo. En fama parolado la 15-an de januaro 1850, de la podio de la Leĝdona Asembleo de la Dua Franca Respubliko, en fina klopodo kontraŭ batali la leĝprojekton de Falloux, kiu transdonos la publikan lernejon al la pastroj, li eldiris tiun ĉi formulon nomitan ĝis hodiaŭ. al longa posteularo inter francaj respublikanoj: "La Eklezio hejme kaj la Ŝtato hejme. »18 Ĝi rilate, ni rimarku, ke la hodiaŭa Eŭropa Unio ne estas tiu, pri kiu li sonĝis, tiu «[...] de la kuniĝo de liberecoj en la frateco de la popoloj [...]»19. Ni estas malproksime de ĝi.

Ekzameno de la rilatoj establitaj inter Ŝtatoj kaj religioj en Eŭropa Unio montras, ke plena disiĝo restas en la minoritato tie.

Malgraŭ tiu konstruo de eŭropa penso baziganta la plenan liberecon de la individuo sur la apartigo de religio kaj politiko, la spirito de la Tesaloniko-Edikto de Teodosio la Granda promulgita en 380, daŭras en la hodiaŭa mondo kaj precipe en Eŭropa Unio. Tri situacioj kunekzistas kaj foje kuniĝas.

Unuflanke kvin landoj ankoraŭ rekonas oficialan aŭ ŝtatan religion: Danio, Finnlando, Britio, Malto kaj Grekio. Proksime interplektita kun la ortodoksa religio, la greka ŝtato akceptis escepton: la civilaj aferoj de la islama minoritato en Trakio (civitana stato, geedziĝoj, eksedziĝoj, heredo) estis devige regataj de korana juro ĝis 2018. Kaptado de apelacio rilata al la reguloj de sinsekvo, la Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj (ECHR)20 juĝis tiun situacion diskriminacia surbaze de la artikolo 14 de la Eŭropa Konvencio pri Protekto de Homaj Rajtoj kaj Fundamentaj Liberecoj de la 4-a de novembro 1950, tiel ke la islama juro nun validas nur pri nedeviga bazo en tiu ĉi regiono de Grekio. En kelkaj rilatoj, la Irlando estas en situacio tre simila al tiu de tiuj kvin landoj: Artikolo 44 de la Konstitucio de 1937, kiu alvokas la "Plej Sanktan Triunuon", donas specialan lokon al la Roma Eklezio, respondeca pri socia agado kaj bazinstruado disponigita en paroĥoj lernejoj.

Aliflanke, en aliaj naŭ landoj la Eklezioj estas apartigitaj de la ŝtato, laŭ pli-malpli striktaj kondiĉoj en la praktiko: Francio, Hungario, Latvio, Norvegio, Portugalio, Ĉeĥio, Slovakio, Slovenio kaj Svedio. Tiel la Ĉeĥa Parlamento malakceptis leĝproponon pri kompenso por la Eklezio, kies posedaj o estis ŝtatigitaj en 1948. En Francio kaj Portugalio, la situacio ŝajnas pli kompleksa, kiel ni vidas. En Svedio kaj Norvegio, la Disigo de la ŝtato kaj la Lutera Eklezio okazis lastatempe, en 2000 kaj 2012 respektive: pastroj ne plu estas ŝtatoficistoj.

Fine, la aliaj ŝtatoj vivas sub reĝimo de agnoskitaj religioj, plej ofte bazitaj sur konkordato, en la kazo de la Katolika Eklezio, kaj specialaj interkonsentoj kun aliaj religioj. Oni notu, ke la konkordato tra la historio povis alpreni malsamajn politikajn signifojn. Kiam en 1516, Francisko la 1-a trudis la Konkordaton de Bologna al papo Leono la 10-a, li helpis distancigi Romon de la praktikado de tempa potenco en Francio. En 1801, kiam la Unua Konsulo Bonaparte finis la

18 Vidu Goussot, Dominique, Hugo kontraŭ Falloux, Parizo, Féderation nationale de la Libre Pensée, 2003, p. 24 kaj 39.

19 Hugo, Victor, Aĵoj viditaj, vol. 1 (1830-1848), vol. 2 (1849-1885), kol. Folio Classiques, Éditions Gallimard, 1997.

20 ECHR, Granda Ĉambro, la 19-an de decembro 2018, Molla Salli kontraŭ Grekio, n-ro 20452/14

Konkordato kun Pio la 7-a, ĝi ĉesigis la unuan Francan Disiĝon de 1795. Ekzemple, Germanio kaj Aŭstrio vivas sub konkorda reĝimo kaj rekonas plurajn religiojn konstituitajn en formo de korporacioj laŭ publika juro²¹. Pollando finis konkordaton en 1993, du jarojn post la falo de la Berlina muro kaj kvar antaŭ la validiĝo de la nova konstitucio de 1997, kies artikolo 25 eksplicite provizas ĝin. Ni atentigu la apartan kazon de Belgio: la organizado kaj publika ekzercado de religio estas liberaj. Laŭ la kondiĉoj de artikolo 181 de la Konstitucio, la Ŝtato rekompencas la ministrojn de la sep agnoskitaj religioj kaj la reprezentantojn de la laika familio kiuj profitas de kompareblaj avantaĝoj.

*

Konscienco-libereco en Eŭropa Unio: protekto kun limoj

Diversaj supernaciaj tekstoj kaj la konstituciaj kortumoj de eŭropaj landoj esence protektas liberecon de konscio. Tamen tio havas signifajn limojn, kiujn la disigiĝo de Eklezioj kaj Ŝtato foje ne sukcesas venki (Francio, Portugalio).

Protekto de libereco de konscienco estas certigita en Eŭropa Unio sed havas limojn

Unue, pluraj tekstoj devigaj por la membroŝtatoj de la Konsilio de Eŭropa Unio, kiu kunigas kvardek sep landojn, kaj/aŭ la Eŭropa Unio (EU), kiu nun havas dudek sep landojn, protektas la liberecon de konscio. Artikolo 9-1 de la Eŭropa Konvencio por Protekto de Homaj Rajtoj kaj Fundamentaj Liberecoj de la 4-a de novembro 1950, ripetita en la samaj terminoj en la Artikolo 10 de la Ĉarto de Fundamentaj Rajtoj de EU de la 7-a de decembro 2000²², disponas ke "Ĉiu havas la rajton al libereco de penso, konscienco kaj religio; ĉi tiu rajto implicas la liberecon ŝanĝi sian religion aŭ kredo, same kiel la liberecon manifesti sian religion aŭ kredon individue aŭ kolektive, publike aŭ private, per kultado, instruado, praktikoj kaj plenumado de ritoj. / 2 La libereco manifesti sian religion aŭ kredojn ne povas esti submetita al aliaj limigoj ol tiuj, kiuj, antaŭ viditaj de la leĝo, konsistigas necesajn rimedojn, en demokratia socio, por publika sekureco, por protekto de la publika ordo, sano aŭ moralo; , aŭ la protekto de la rajtoj kaj liberecoj de aliaj. »

Tamen, sen antaŭjuĝi la elektojn de ĉiu membroŝtato en ĉi tiu afero, la Artikolo 17 de la Traktato pri Funkciado de la EU eksplicite disponigas instituciajn ligojn inter religioj kaj la Unio: " 3. Rekonante ilian identecon kaj ilian specifan kontribuon, la Unio subtenas, malferma, travidebla kaj regula dialogo kun ĉi tiuj eklezioj kaj organizoj. »Konsiderante la kristandemokratian originon kaj la politikan pezon de EU en la vivo de eŭropaj nacioj, tiu ĉi dispozicio ne estas pure formala. Ni rememoru, ke post la Jalta kaj Potsdama interkonsentoj kaj la Marshall-plano de 1949, kiuj havis la celon kaj efikon enhavi la revolucion ondona, kiu balais super la malnovan kontinenton kun la disfalo de la faŝismaj reĝimoj ekde 1943, la kristana demokratio, la ĉefa politika aliancano de Usono kie precipe laboris la bankiero Jean Monet (1888-1979), entreprenis konstrui ekonomian union konceptitan kiel la unua etapo de pli granda projekto de eŭropa politika federacio, fondita sur la fakto.

²¹ Leĝo de 1998 ankaŭ permesas agnoski en Aŭstrio al tre minoritataj religioj, konstituitaj en la formo de korporacioj de privata juro (Atestantoj de Jehovo).

²² Iĝite deviga per la Traktato de Lisbono kiu ekvalidis la 1-an de decembro 2009.

de subsidiareco tendenca limigi la suverenecon de nacioj por la avantaĝo de tutmonda unuo konsiderata pli racia.

Post la falo de la Berlina muro en 1989, ne nur la tiama Komunumo ekspansiigis orienten por stabiligi la kontinenton sed la projekto de la fondintoj, el la katolikaj partioj, Alcide de Gasperi (1881-1954), Robert Schumann . (1886-1963) kaj Konrad Adenauer (1876-1967), spertis tre gravan progreson: politika kaj mona unio estis trudita koste de malfortiĝo de nacioj, kiuj nun ne plu havas buĝetan nek monan suverenecon ĝis la landoj de la eŭ rozono koncernas. Tiu ĉi ento kun sia nedemokratia funkciado, kiu ankoraŭ ne estas federacia ŝtato sen posedo de armita forto kaj diplomatio inda je la nomo, estas, aliflanke, plejparte sub la influo de religioj, la roma eklezio subtenanta Bruselo havas . potenca konstanta reprezentantaro, la Komisiono de Episkaroj de la Eŭropa Unio (COMECE), unu el kies celoj estas " kuraĝigi pripensadon, bazitan sur la socia instruo de la Eklezio, pri la defioj prezentitaj de konstruado de unuiĝinta Eŭropa Unio. »

Due, la konstituciaj kortumoj de la ĉefaj eŭropaj landoj, ĉu ili apartenas al la kategorio de ŝtatoj apartigitaj de religioj aŭ tiu de ŝtatoj, kiuj ilin agnoskas en malsamaj formoj, ĝenerale garantias la liberecon de konscio de civitanoj, sed foje en malfortaj terminoj kongruaj kun la neŭtraleco de la ŝtato kaj ĝia malproksimigo de religioj, la solaj kapablaj tute protekti ĝin.

Tiel, en Francio, separisma lando, en 1977²³, la Konstitucia Konsilio (CC) levis la dispoziciojn de la artikolo 1 de la leĝo de la 9-a de decembro 1905, kiu "[...] certigas liberecon de konscio [kaj] garantias la liberan ekzercon de religio [...]", kun la rango, kun konstitucia valoro, de fundamenta principo agnoskita de la leĝoj de la Respubliko ekestiĝantaj de la artikolo 10 de la Deklaracio de la Rajtoj de Homo kaj de la Civitano de la 26-a de aŭgusto 1789. Li ankaŭ konsideris ke la Ĉarto de Fundamentaj Rajtoj de Eŭropa Unio de 2000 ne malhelpas la konstitucian malpermeson krei kolektivajn rajtojn favore al komunumoj nek la principon de sekularismo²⁴. Tio plifortigas Apartigon kiel kondiĉon de libereco de konscienco.

En landoj kun agnoskitaj religioj, la libereco de konscienco estas garantiata ankaŭ de la konstitucioj, sed la ĉeesto de religioj en la publika sfero limigas ĝian plenecon. En Germanio, kie restas la Konkordato de 1933 kaj kies Baza Leĝo de 1949 asertas, unuflanke, ke " La libereco de kredo kaj konscienco kaj la libereco konfesi religiajn kaj filozofiajn kredojn estas netuŝeblaj ", aliflanke, ke " La libera ekzercado de religio estas garantiita ", la Federacia Konstitucia Kortumo (CCF) de Karlsruhe, sen zorgi pri la neŭtraleco de la ŝtato, regis ke la rifuzo de ŝtato varbi virinon kiel profesoron portanta kaptukon, en foresto de " sufiĉe fiksita jura bazo ", malobservis religian liberecon²⁵. En Italio, kies ŝtata Konstitucio de 1947 indikas ke " la ŝtato kaj la Katolika Eklezio estas, ĉiu en sia domajno, sendependaj kaj suverenaj " kaj ke " Iliaj rilatoj estas regitaj de la Lateranaj Paktoj " de 1929, reviziita en 1984, la Konstitucia Kortumo tamen sanktigis la pli altan principon de egaleco inter religioj²⁶. Ĝi estas maniero formale, se ne praktike, limigi la influon de katolikismo sen garantii plenan liberecon de konscio.

²³ CC, la 23-an de novembro 1977, n-ro 77-87 DC.

²⁴ CC, la 19-an de novembro 2004, n-ro 2004-505 DC.

²⁵ CCF, la 24-an de septembro 2003, n-ro 1436/02

²⁶ CC, la 13-an de julio 1984, n-ro 239 kaj CC, la 13-an de julio 1988, n-ro 43

Tiurilate EU- tekstoj ne multe helpas al italaj civitanoj: la ECHR konsideris, ke la ĉeesto de krucifikoj en publikaj lernejoj estas laŭ leĝo²⁷. En Hispanio, kies Konstitucio de 1978 establas "[...] rilatojn de daŭra kunlaboro kun la Katolika Eklezio kaj aliaj kredoj", neniuj havante la statuson de "ŝtata religio", kaj protektas, ne tiun de konscienco, sed "la liberecon de opinio"., religio kaj kultado de individuoj kaj komunumoj [...]" , frazo de la Konstitucia Kortumo (STC) tamen konsideris legitimaj la financajn avantaĝojn donitajn al la roma eklezio per la interkonsentoj konkluditaj kun la Sankta Seĝo en 1979, pli altaj ol tiuj donitaj al aliaj religioj. Ĝi ankaŭ regis, ke tiu diferenco inter la katolika eklezio kaj minoritataj religioj ne konsistigas atakon kontraŭ la principo de egaleco aŭ la rajton agnoskita por ĉiu ne deklari sian religion, kvankam la distribuo de la enspezo de la imposto sur la enspezo rezervita por kultado baziĝas sur deklara sistemo²⁸. Finfine, libereco de konscio restas sufiĉe teoria en Hispanio.

Apartigo ne plenumas ĉiujn siajn promesojn

La ĉi-supre menciitaj ekzemploj montras, esence, ke la libereco de konscienco, protektita per devigaj eŭropaj tekstoj sed samtempe rezervanta institucian lokon por religioj, estas ĝenerale garantiata de la konstituciaj kortumoj de landoj kun agnoskitaj religioj, en kondiĉoj tamen, kiuj estas plejparte neperfekta. Ĉu ŝtatoj fonditaj sur sia strikta apartigo de religioj havas pli bonan rekordon ĉi-rilate? Evidente ne: multaj tordoj makuligas la promeson de Apartigo. Antaŭ ol ekzameni la kazojn de Francio kaj Portugalio, ni faru mallongan ekskurson en Usonon, malproksime de la malnova Eŭropo: al la lando de la Unua Amendo de Thomas Jefferson levante la "Muro de Apartigo", la Supera Kortumo koloniigita de la subtenantoj de s-ro Donald Trump donis du severajn batojn al libereco de konscienco. Per la Dobbs kaj Kennedy-juĝoj de la 24-a kaj 27-a de junio 2022²⁹, ĝi ofertis la eblecon al la Federaciaj Ŝtatoj, unuflanke, malpermesi denove, nuligante la Roe v. Wade de 1973, aborto kiu tamen konsistigas la rajton disponi de sia korpo laŭ sia konscienco, aliflanke, rajtigi preĝon en publikaj lernejoj, kontraŭ konstitucia de 1962 ĝis 2022. Nia amiko Rob Boston donos al ni ĉiujn elementojn morgaŭ.

Kiam la portugala monarkio estis renversita en 1910, la provizora registaro instalita dum la proklamo de la Unua Respubliko rapidis, unuflanke, forpeli la parokanarojn favore al la eduka reformo per dekreto de la 8-a de oktobro 1910, precipe la Societo de Jesuo, kies posedaĵojn ĝi naciigis, aliflanke, por proklami la leĝon de la 20-a de aprilo 1911 pri apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato, kiu antaŭas la alprenon de nova konstitucio, la 21-an de aŭgusto 1911, kaj kies etendo al la Imperio montriĝis kompleksa³⁰. En 1926, pro dividoj en la respublikana tendaro kaj en klimato de pliiĝo de aŭtoritataj reĝimoj en Eŭropo, estis establita milita diktaturo kiu malfermis la vojon al la starigo de la Dua Respubliko bazita sur la

²⁷ ECHR, Tribunalo (Granda Ĉambro), la 18-an de marto 2011, Kazo Lautsi et alii kontraŭ Italio, n-ro 30814/06.

²⁸ STC, la 13-an de majo 1999

²⁹ Dobbs-decido v. Jackson Women's Health Organization, la 24-an de junio 2022 kaj Kennedy v. Brementon, la 27-an de junio 2022.

³⁰ Vidu Gonçalves Dores, Hugo, La Disiĝo de Eklezio kaj Ŝtato en la Portugala Imperio, en Historio, mondo kaj religiaj kulturoj, n-ro 31, 2014, paĝoj 93 ĝis 112.

La korporacia kaj naci-katolika prezidenta konstitucio de Salazar de la 19-a de marto 1933. En parolado de 1936, li rememoris la kvin kolonojn de la nova Ŝtato: Dio, familio, laboro, patrujo kaj aŭtoritato. En 1940, la reĝimo finis konkordaton kun la kurio laŭ la kondiĉoj de kiuj la lando resendis al la romia eklezio la posedaĵojn kiujn la respubliko havis. naciigita en 1910.

Post la Portugala Revolucio de 1974 kiu finiĝis la 25-an de novembro 1975, nova konstitucio estis adoptita la 2-an de aprilo 1976. Ĝia artikolo 41 provizas ke "1- Libereco de konscienco, religio kaj kultado estas netuŝebla; [...] 4- Eklezioj kaj religiaj komunumoj estas apartigitaj de la Ŝtato kaj povas libere organizi, ekzerci siajn funkciojn kaj festi sian kulton. »Tamen, la konkordato starigita kun la Sankta Seĝo en 1940, poste renovigita en 2004, la proceduro por agnosko de religioj fare de la Ŝtato kaj la impostaj avantaĝoj, kiujn ĉi-lastas donas al ili, klare moderigi tiun disiĝon. La Konstitucia Kortumo deduktis el la principo de la netuŝebleco de religioj, ke la Ŝtato devas garantii religian liberecon eĉ ene de publikaj instruejoj³¹. Ĝi pliiĝis ĉi tiun devon postulante publikajn aŭtoritatojn provizi ĉi tiun edukadon ne nur "per" sed "en" la lernejo por garantii religian liberecon³². Fine, en Portugalio, la kunvivado de reĝimo de Disigo de Ŝtato kaj religioj, de konkordato kaj diversaj kunlaboraj interkonsentoj inter la publikaj aŭtoritatoj kaj minoritataj religioj kondukas al sistemo de Ekleziaj impostoj, aldonanta al diversaj impostaj sendevigoj.

En Francio, la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato estas trudita en paŝo kun la renversiĝoj de la historio de la lando. Establita per dekreto de la Konvencio de la dua komplementa tago de la II-a jaro (la 18-an de septembro 1794), ĝi konsistas el forigo de publikaj buĝetoj, ekde 12 Nivôse jaro III (1a. januaro 1795), elspezoj faritaj por la rekompenco de pastroj kaj la prizorgado de religiaj konstruaĵoj. La Konkordato de 1801 kaj la organikaj artikoloj ĉesigis ĉi tiun reĝimon dum pli ol jarcento, kondiĉe de efemera restarigo per la dekreto de la 2-a de aprilo 1871 de la Pariza Komunumo, kiu disponas ke " Artikolo 1 : La Eklezio estas apartigita de la stato. / Artikolo 2: La kulta buĝeto estas forigita. / Artikolo 3: Tiel nomataj mortĉefposedaĵoj, apartenantaj al religiaj kongregacioj, moveblaj aŭ nemoveblaj, estas deklaritaj naciaj posedaĵoj. »

Enskribita de la respublikanoj en la Programo de Belleville de 1869, Apartigo ekregis konstante de la ekvalido de la leĝo de la 9-a de decembro 1905 kiu markis la triumfon de la Tria Respubliko post la Boulangist-krizo (1889) kaj precipe la afero Dreyfus (1894) . - 1906). Ĝi konsistigas la kulminon de procezo de sekularigado de socio, sekularigado de institucioj, precipe lernejoj kaj publikaj hospitaloj, kaj konkero de la fundamentaj rajtoj de individuoj (liberecoj de gazetaro, de kunigo, de kreado de sindikatoj, asocioj, entombigoj, eksedziĝo) . La leĝo de la 9-a de decembro 1905 starigas du fundamentajn principojn: « Artikolo 1 : La Respubliko certigas liberecon de konscio. Ĝi garantias la liberan ekzercon de religio submetita nur al la limigoj difinitaj ĉi-sube por la intereso de la publika ordo. Artikolo 2 : La Respubliko ne agnoskas, pagas aŭ subvencias ajnan religion. »

Tri ĉefaj breĉoj tra kiuj religioj, kaj precipe la Roma Eklezio, rapidas enen, malfortigas la Apartigon. Unuflanke la leĝo de la 9-a de decembro 1905 validas nur por parto de la nacia teritorio. Fine de la Unua kaj Dua Mondmilito, la Konkordato de 1801 estis reestablita en la tri departementoj de Bas-Rhin, Haut-Rhin kaj Mozelo, okupitaj fare de la Germana Imperiestra Regno de 1870 ĝis 1918, tiam de 1940 ĝis 1944. En 2013, la Konsilio

³¹ TC, la 17-an de februaro 1993, n-ro 174/93.

³² TC, la 27-an de oktobro 1987, n-ro 423/87

Konstitucia Kortumo validigis tiun teritorian escepton pro la sola kialo, ke la konsistigantoj de 1946, tiam de 1958, ne eksplicite intencis etendi Apartigon al tiuj tri komunumoj³³. Krome, kun la escepto de la departementoj de Gvadelupo, Martiniko kaj Reunio, transmaraj komunumoj estas regitaj per specifaj tekstoj, precipe Gujano kiu devas pagi katolikajn pastrojn en apliko de preskribo reĝa dekreto de 1828. La Konstitucia Konsilio juĝis la prizorgadon de la Konkordato de 1801 kaj la reĝa dekreto de 1828 por esti kongrua kun la Konstitucio en Orienta Francio kaj Gujano³⁴.

Aliflanke, la malpermeso de financado de religioj kun la celo absolute garantii la liberecon de konscio de civitanoj suferas de gravaj sendevigoj: rektaj sendevigoj enkondukitaj de la Vichy-Reĝimo en la leĝo mem - pago de publika helpo sen limigo sumo por ripari religiajn konstruaĵojn. -; nereкта sendevigo per la leĝo de la 31-a de decembro 1959 devigis la Ŝtaton kaj la lokajn aŭtoritatojn subkontrakte financi katolikajn instruojn (dek du miliardojn da eŭroj jare) kiuj akceptas 17 % de la studentoj, en kondiĉoj praktike identaj al tiuj de la publika instruado. 35 Fine, tre lastatempe, la leĝo de la 21-a de aŭgusto 2021, kiu serioze minacas la fundamentan liberecon de asocio, pridubas la principon de nerekonno de religioj fare de la Ŝtato: la Prefekto kontrolas ab initio kaj ĉiun kvinan jaron, ke religiaj asocioj, kies sola celo estas la publika ekzerco de kultado, havu ĉi tiun kvaliton. Kiel liberala Ŝtato, en la unua senco de la termino, povas decidi pri la religia karaktero aŭ ne de grupo kun religiaj celoj en reĝimo de disiĝo? Tiu ĉi demando kaj, pli ĝenerale, la libertidaj aspektoj de ĉi tiu teksto maltrankviligas kaj mobilizas la FNLP jam de du jaroj.

Konkludo

Kvankam libereco de konscio estas agnoskita en la plej multaj eŭropaj landoj kaj kaŭzis decidojn de konstituciaj kortumoj celantaj ĝenerale certigi ĝian protekton, ĝia plena evoluo tamen alfrontas diversajn obstaklojn. Unuflanke, la Traktato pri Funkciado de la Eŭropa Unio (TFEU), politika ento, kiu, sen esti federacia Ŝtato, sorbas parton de la suvereneco de la nacioj kiujn ĝi ampleksas, agnoskas institucian rolon por religioj, kiu ne malsukcesi havi implicojn ene de la Ŝtatoj apartenantaj al ĉi tiu unio. Aliflanke, landoj kun Ŝtata religio, konkordato aŭ agnoskitaj religioj estas la plej multaj. Konscienco-libereco renkontas la oficialan ĉeeston de religioj, precipe en publika edukado, verkoj de socia naturo aŭ evoluoj en la socio. Tiel, embria esplorado kaj eŭtanazio estas strikte malpermesitaj en Germanio.

Principe, la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato konsistigas la plej bonan garantion por la libereco de konscio de civitanoj. Ĝi nepre implicas, en demokratia lando, la filozofian neŭtralecon de la Ŝtato kaj la malpermeson uzi impostojn por apartaj celoj de religia naturo. Tamen, en la praktiko, ĝi ne ĉiam permesas la plenan disvolviĝon de libereco de konscio en ĉiuj kampoj. Kiel ni vidis, la portugala publika eduka sistemo disponigas forumon por religia edukado. En Francio, la katolika edukado profitas de ĝenerala publika helpo de ĉirkaŭ dek tri miliardoj da eŭroj ĉiujare.

Krome, demandoj tiel gravaj kiel la rajto al kuracista helpo en mortado, la laŭleĝa daŭro de rimedo al aborto aŭ la libereco de esplorado pri la embrio estas malpli konataj.

³³ CC, la 23-an de februaro 2013, n-ro 2012-297 QPC.

³⁴ CC, 5-a de aŭgusto 2011, n-ro 2011-157 QPC, CC, 21-a de februaro 2013, n-ro 2012-297 QPC kaj CC, 2-a de junio 2017, n-ro 2017-633 QPC.

³⁵ Vidu CE, la 12-an de oktobro 2011, OGEC [Organizo pri katolika eduka administrado] Fénelon, n-ro 325846.

prilaborita nur en landoj kun ŝtata religio aŭ agnoskitaj religioj, kiel Hispanio, Britio aŭ Belgio.

Sekve, estus malĝuste kontraŭ stari, en Eŭropo, separatista modelo al konkordara modelo. Kune ni devas konkeri, por kelkaj, aŭ rekonkeri, por aliaj, plenan disiĝon de ŝtatoj kaj religioj, kaj en la eduka sfero, kaj en tiuj, kie la libereco de konscienco estas ankoraŭ malproksima de esti pleniginta la tutan kampon de la civila vivo. Ĝuste, sekvante la paŝojn de Victor Hugo, niaj komunaj agoj devus konduki nin al fari du postulojn: en ĉiu el niaj landoj ni zorgu, ke regu la aserto "La Eklezio hejme kaj la ŝtato hejme". »; kolektive ni ankaŭ zorgu, ke Eŭropo fariĝu tia, kio ĝi neniam estis: "[...] la kuniĝo de liberecoj en la frateco de la popoloj [...]".

Dankon.

Dominique Goussot
Estro de la Komisiono de Libera Penso "Leĝo kaj Sekularismo".

Eklezio kaj ŝtato en la nordiaj landoj

Norvegio, Svedio kaj Danio estas tri skandinaviaj landoj kiuj havas longan historion de ŝtata partopreno en religio. Tiuj tri landoj havis ŝtatajn preĝejojn aŭ duonŝtatajn preĝejojn, foje pli kiel jura realaĵo ol kiel retorika realaĵo.

En Norvegio, la Evangelia Luterana Preĝejo estis la oficiala ŝtata eklezio. Oni povas diri, ke ĝi daŭre estas la establita Eklezio, eĉ se la politika retoriko koncerne la Eklezion asertas, ke ĝi estis apartigita de la ŝtato. Ĝi daŭre estas menciita en la konstitucio kaj estas la temo de apartaj leĝoj.

La Eklezio ricevas financojn de la ŝtato, sed laŭ malsama ŝablono ol tiu de la ceteraj religiaj aŭ vivkomunumoj. Tamen, la norvega konstitucio garantias religia libereco kaj aliaj religioj rajtas funkcii libere en la lando. En la lastaj jaroj kreskis en Norvegio la movado por disiĝo de eklezio kaj ŝtato, sed ankoraŭ restas longa vojo.

Same, Svedio havas ŝtatan preĝejon, la Preĝejon de Svedio, ekde la 16-a jarcento. La eklezio estis proksime ligita al la monarkio kaj ludis gravan rolon en la sveda socio. Tamen, en 2000 la sveda registaro oficiale apartigis preĝejon kaj ŝtaton, kaj oni povas diri ke la Eklezio de Svedio fariĝis duonŝtata preĝejo. La eklezio daŭre ricevas financon de la registaro.

Svedaj Humanistoj ne estis rekonitaj en la sama maniero kiel religiaj komunumoj.

Danio ankaŭ havas ŝtatan preĝejon, la Evangelical Lutheran Church, kio estas la establita Eklezio de Danio. La eklezio estas financita fare de la ŝtato kaj respondecas pri religia edukado en publikaj lernejoj. Ĝi ankaŭ organizas religiajn ceremoniojn kiel geedziĝoj kaj entombigoj. Tamen, la dana konstitucio garantias religia libereco kaj aliaj religioj rajtas funkcii libere en la lando. En la lastaj jaroj kreskis en Danio movado por Disigo de Eklezio kaj Ŝtato, sed la Eklezio ankoraŭ ludas gravan rolon en la dana socio kaj daŭre administras la danan civilan registron.

<https://fot.humanists.international/countries/europe-northern-europe/denmark/>

<https://fot.humanists.international/countries/europe-northern-europe/sweden/>

<https://fot.humanists.international/countries/europe-northern-europe/norway/>

Christian Lomsdalen,
Prezidanto HEF – Novègienne Humanista Asocio –

Paoli kaj Sekularismo en la Korsika Konstitucio

Paroli pri Paoli kaj sekularismo en la Korsika Konstitucio signifas antaŭ ĉio konsideri la politikan kaj socian medion, kiu kondukos Pascal Paoli konkretigi la laikan ideon en la Korsika Respubliko.

La verko de Pasquale Paoli estas markita de granda universalisma deziro, kiu kombinas filozofion kaj praktikan sencon rezultiĝantan el granda konscio pri realaĵoj. Ĝi tio en 18-a jarcento markita de la spirito de la klerismo apud la kolapso de antikva mondo.

Pasquale Paoli estis influita de la spirito de la italaj Enciklopediistoj kaj Filozofoj. Lia rezonado estas direkte al la pli altaj regionoj de la menso, sen iam perdi kontakton kun socio viroj kaj virinoj de lia tempo. La pensado de Paoli estas markita de zorgo pri tio, kion ni hodiaŭ nomas Homaj Rajtoj.

Por kompreni la pensoprocezon de Pasquale Paoli, kiu naskiĝis la 5-an de aprilo 1725 en la vilaĝeto Stretta de Morosaglia, ni devas meti nin en lia tempo kaj imagi ĉi tiun filon de karisma gvidanto agnoskita de la popolo. Lia patro Hyacinthe estis unu el la gvidantoj de la ribelo kontraŭ Ĝenovo kaj li partoprenis la nacian registaron en 1730.

Tiu engaĝiĝo igis lin enŝipiĝi por ekzilo en 1739. Pasquale Paoli akompanis sian patron kiu iĝis Kolonelo de la Korsika Regimento garizonita en Napolo. La juna Pasquale estis nomita oficiro tie kelkajn jarojn poste, sed li montris malmulte da korinklino al armeaj aferoj kaj estis pli interesita pri la tre riĉa intelekta vivo de la grandurbo.

Pasquale Paoli, kvankam romantika intelektulo, ne estas surda al la malfeliĉoj de sia patrujo, kiu daŭre fleksiĝas sub la ĝenova jugo. Li tendencas idealigi sian Insulon kiu bonŝance kondukos lin pripensi kio estas plej bona por ŝi, sed ankaŭ igos lin vundebla poste al la perfidoj al kiuj li estos submetita.

Vokita al Korsiko fare de Cunsulta, asembleo de homoj, li revenis en 1754 kaj estis elektita Generalo de la Nacio. De la komenco li proklamis demokratan Konstitucion, "la popolo decidu ĉion", ĝi estas la principo de la suvereneco de la popolo, kiu estis proklamita 34 jarojn antaŭ la Franca Revolucio.

Tial oni povas paroli pri Respubliko antaŭ sia tempo, se oni raportas al la Jaro I de la Respubliko rezultinta el la Franca Revolucio. La Konstitucio de 1755 estas grava ago en la vivo de la homaro sur la longa vojaĝo al ĝia liberigo.

La sola antaŭa teksto garantianta individuajn liberecojn, la Habeas Corpus, estis promulgita en Anglio en 1679. Tio montras al ni, ke tio, kio okazas en Korsiko en ĉi tiu duono de la 18-a jarcento, iras, kiel la frazo de Jean-Jacques Rousseau, mirigas la mondon. *

La registaro de Pasquale Paoli estis noviga kaj aŭdaca. Koncerne Defendon, la elekto estis farita por popola armeo formita ĉefe de kamparanaj milicoj. Laŭ edukado, la Universitato de Corte estis kreita kaj laika lernejo estis malfermita en ĉiu vilaĝo. Tiu iniciato estis pli ol avangardo ĉar pasus pliajn 130 jarojn antaŭ ol sekularaj kaj devigaj publikaj lernejoj estis establitaj en Francio. Notu ke la malgranda pastraro estis tute engaĝita al la celo de Paoli kaj ke li neniam faris premon por ke instruado estu ekskluzive religia.

La konstitucio garantiis, inter alie, la liberan ekzercon de religio, ĉesigante la superecon de la katolika religio sole. Pasquale Paoli preferis la establodon de judaj familioj en Cortenais kie ili evoluigis la kultivadon de vitejoj. Li eĉ vojaĝis iun tagon al Ile Rousse por solvi disputon favore al juda drapisto, kiu estis viktimo de falsa proceso kaj ĉikano.

Malplimulto estis tial precipe protektitaj, kiel estis la malmulto de protestantoj. Korsiko sub la Generalejo estis vera lando de azilo fama en Mediteranea Maro kaj bone pretere.

La proklamo de la Konstitucio de 1755 elstarigas tion, kio estas escepta pri ĉi tiu neverŝajna konjunkcio de faktoj, kiuj kaŭzis la aperon de Korsika Respubliko en la 18-a jarcento, en la Eŭropo de absolutaj monarkioj.

Paroli pri sekularismo en la Konstitucio de Paoli en 1755 ne estas nur limigi sin al edukado, sed konsideri pli larĝan koncepton, tiun de libereco de penso. Ĝar penslibereco havas socian implicon en ĉiuj kampoj de homaj rajtoj.

Paolista demokratio naskiĝis el la malfortiĝo kaj dekadenco de la tradiciaj potencoj de la mediteranea baseno, la plifortigo de la kosmopolitismo kaj la disvastigo de progresemaĵoj de la klerismo. Paoliana demokratio mortis pro la finfina reago antaŭ kaoso

de orda finiĝo, tiu de absoluta reĝeco, koncentranta siajn lastajn fortojn por redukti ĉi tiun Liliputon, ĉi tiun insulon kaj ĝian Respublikon, kiuj defiis ĝin.

Por la viroj de la 18-a jarcento, Korsiko de Paoli havis signifon, mitan signifon, kun forto, signifon en adaptiĝo al la novaj ideoj de demokratio kaj la nova koncepto de la popolo.

Ni vidas en Pasquale Paoli la enkarniĝon de la romantika heroo kaj la patrioto, kiu batalas por la sendependeco de sia patrujo kontraŭ la Reĝo, antaŭ vido de la naciaj luktoj kiuj sekvas. Paoli estis konsiderata tra Eŭropo kiel la feliĉa enkarniĝo de la klerismo, kapabla meti sian landon sur la vojon al reformoj.

La jakobinaj revoluciuloj, kaj estas grave emfazi tion, en la unuaj jaroj de la Franca Revolucio konsideris Paoli kiel sian antaŭulon. Ondo de simpatio kaj entuziasmo trakuras ilin.

La publika opinio zorge sekvis la sorton de tiu ĉi insuleto, kiu kuraĝis stari kontraŭ despotismo kaj teni ĝin for kelkaj jaroj. Katerina la 2-a invitas Paoli al Rusio kaj gratulas lin pro "la malavara maniero kiel vi defendis vian patrujon". Frederiko la 2-a faris same.

Jean-Jacques Rousseau parolas pri la ekspedicio Ponte Novu kie la soldatoj de Paoli estis venkitaj, kaj priskribas ĝin kiel "maljustan kaj ridindan kiu ŝokas ĉiun justecon, la tutan homaron, la tutan politikon, la tutan racion". (Letero al Monsieur de Saint Germain, la 17-an de februaro 1770 en Kompletaj Verkoj volumo 12, paĝo 195).

Generalo Paoli estis bonvenigita kiel triumfanto en Parizo en 1790. Li estis prezentita fare de Lafayette al 100,000 naciaj gardistoj kolektitaj ĉe la Marsa Kampo.

Robespierre, en parolado farita al la Klubo de Amikoj de la Konstitucio, deklaris: "vi defendis liberecon en tempo kiam ni eĉ ne kuraĝis esperi pri ĝi." Hodiaŭ, ni devas denunci la reviziismon, de kiu ankoraŭ suferas la historio de Pasquale Paoli. Ni diris ĝin, Pasquale Paoli aliĝis al la Franca Revolucio kiu revokis lin el la ekzilo, amiko de Robespierre, precipe lia frato, li terurigis pro la eksceso de la Teruro kaj faris paŝon malantaŭen. Li estos turmentita de la ekzekuto de Jean-Sylvain Bailly, Prezidanto de la Konstituciiga Asembleo kaj Urbestro de Parizo, gilotinita en 1793.

Tamen, Paoli daŭre estos konsiderita Robespierrist kaj li estos trenita en la lastan falon. Robespierre gilotinita, korsikaj kontraŭuloj de Paoli igis lin eksterleĝulo, kiu kondukis al lia fina ekzilo.

La laboro de Pasquale Paoli rezultas el iniciatema intelekta aliro. Ĝi estas la verko de bona klerulo, kiu sciis praktiki sian filozofion kreante ŝtaton bazitan sur la principoj de demokratio. Unu el la lecionoj de Paolismo estas la rehabilitado de la politikisto, kiu li estis en la plej aŭtentika kaj plej alta senco de la vorto.

Li havis en si tiujn du eksterordinarajn kvalitojn, kiuj, laŭ la vortoj de Max Weber, estas la signo de ŝtatestoj, kiuj agas laŭ voke. Li posedis la etikon de konvinko, komprenita kiel leĝo radikita kaj argumentita en la malavaraj principoj kiuj devas konstrui publikan agadon.

Ĉi tiu politika magistrato, ĉi tiu "nacia patreco", Pasquale Paoli havis la malfeliĉon ekzerci ĝin en tempo kiam Reĝoj, ŝtatoj kaj Princoj transdonis homojn kiel heredaĵon kaj vendis ilin.

Por lia unua ekzilo, Paoli alvenis en Anglio kie li trovis sian amikon la verkisto James Boswell kiu skribis en 1765 sian Konton pri Korsiko laŭ dante la registaron de Paoli. Boswell estas framasoneminentulo kiu integras Paoli en la Nine Muses Lodge de Londono.

Kiel konkludo

Pasquale Paoli tre frue estis trempita de granda klasika kulturo kies humanisma marko estis asertita dum la Klerismo .

Li estis sendube en la historio de la homoj unu el tiuj maloftaj filozofoj, kiuj kapablis praktiki la konceptojn, kiujn ili disvolvis. Ŝtatisisto, li sciis akordigi la superajn interesojn de la Nacio kaj tiujn de la pleboj, al kiuj li estis proksima. Proklamante sekularismon en la Konstitucio de 1855, Pascal Paoli donis al la homoj la ŝancon liberigi sin.

John Saul en sia libro *The Bastards of Voltaire*, traktanta la diktatorecon de racio en la Okcidento, metas Jefferson kaj Paoli en ĉi tiun grupeton de gvidantoj, kiuj rezistas strukturajn imperativojn feroce defendante humanisman tradicion. Kio pli bona omaĝo ol tiu de ĉi tiu usona verkisto?

Pasquale Paoli konsideris sin la ilo de racio. Lia solida prudento ebligis al li agi prudente, kiam la fortoj de absolutismo - malnova kaj nova - kirliĝis ĉirkaŭ li. Finfine li estis venkita kaj de absoluta monarkio kaj de la novaj kaj bruaj fortoj de naciisma racio , kiuj igus eŭropajn naciojn alfronti unu la alian kun senprecedenca barbareco.

Pascal Paoli komprenis, ke starigante la ideon de sekularismo en la Konstitucio de Korsiko, li proklamas, ke la viroj kaj virinoj de lia popolo estas liberaj kaj egalaj, ĉar sekularismo estas libereco!

Dankon.

Philippe Guglielmi
Honora Prezidanto de Laï cité -Liberté

* Jean-Jacques Rousseau skribis en la *Socia Kontrakto* en 1762: " Estas ankoraŭ popolo en Eŭropo kapabla je leĝaro, ĝi estas la Insulo Korsiko. La braveco kaj konstanteco, per kiuj ĉi tiu kuraĝa popolo sciis rekuperi kaj defendi sian liberecon, meritas, ke iu saĝulo instruis al ili kiel konservi ĝin. Mi antaŭ sentas, ke iutage ĉi tiu insuleto mirigos Eŭropon. »(Red. noto)

Ŝtata enmiksiĝo en islamana kulturo en Belgio

De la kreado de la belga ŝtato, publika financado de religioj estis pravigita antaŭ ĉio pro ilia supozebla "socia utileco", sed fakte, per ilia centra rolo en certigado de publika ordo kaj socia kontrolo. Sekve de la sekularigo de la socio, tiu sekureca rolo forvelkis kun la tempo. Tamen ĝi revenas en forto koncerne la islaman kulturon: de pluraj jardekoj fakte la aŭtoritatoj klopodas organizi islaman kulturon, kontraŭ "la" islamaj religioj, ekster "la" islamaj religioj, en la nomo de la lukto kontraŭ terorismo. .

Por la CLP-KVD, dependas de islamanoj organizi sian kulturon per si mem, kiel ĉiu kulturo. Krome, voli krei Islamon de Belgio aŭ Islamon en Belgio portas en si mem kontraŭ diron, tiun de malobservi la Apartigon de Eklezioj kaj Ŝtato.

La lastaj intervenoj de la Justicministro respondeca pri religioj por reguligi la islaman kulturon estas malobservo de la aŭtonomeco de la religioj, enskribitaj en la Konstitucio. Ili ilustras ke la Belga Ŝtato estas nek laika Ŝtato nek neŭtrala Ŝtato.

Ekde ĝia agnosko en 1974 [1] , Islamo estas la temo de pluraj organizaj provoj en Belgio sub la gvidado de la diversaj Justicministroj. Estas malfacile trovi Justicministron, kiu ne aspiris " malsovaĝigi " Islamon per prunto de la metodo de Bonaparte , por kiu religioj utilas por konservi la socian ordon. Sed por tio, ni devas havi kontrolon super la pastraro kaj la organizo de religioj. Tial Bonaparte, krom subskribi konkordaton kun Pio la 7-a por katolika kultado, trudis hierarkian organizon en la formo de centra konsistorio por aliaj kredoj (protestanta kaj juda). (2)

Van Quickenborne post multaj aliaj...

La 15-an de septembro 2022, la nuna Justicministro respondeca pri religioj Vincent Van Quickenborne retiris agnoskon de la Ekzekutivo de Islamanoj de Belgio (EMB) kiel reprezenta korpo de islama religio, kaj tuj anoncis la nomumon de provizora korpo por " nuna aferoj ". Ĉu la ministro planas fondi ankaŭ islaman Sanktan Seĝon ?

La novkonkordatista tento de la diversaj ministroj

Tiel la diversaj ministroj respondecaj pri religioj sub la malsamaj registaroj trudis kaj organizis elektojn por elekti Ĝeneralan Asembleon de la Islamanoj de Belgio respondeca por elekti Ekzekutivon de la Islamanoj de Belgio (EMB), reprezentanta oficialulon de religio kun la publikaj aŭtoritatoj. Kaj tiel estu donitaj surteraj, financaj avantaĝoj, ktp. specifa por la belga sistemo de financado de religioj.

Kandidatoj KAJ elektitaj oficistoj devis esti sinkronigitaj de Ŝtata Sekureco (3). Samtempe, la kreo en 2017 fare de JC Marcourt (Socialista Partio), Ministro de Supera Eduko, de la Instituto por la Promocio de Trejnado pri Islamo - nomita de malbonaj langoj " Marcourt Instituto " - kaj la kreado de Konsilio de teologoj kreita ene de la EMB fare de la klerikala Koen Geens (CD&V), montras, ke ne plu temas nur pri enmiksiĝo en la internan organizon de islama kultado, sed ankaŭ pri interveno en la enhavo de la religio. Klare, kontrolante Islamon, kaj fakte provante trudi realan publikan superrigardon al ĉi tiu kulto.

Ĝuste do modeligante sin laŭ la agado de Bonaparte , la diversaj registaroj laboras de pli ol tridek jaroj por organizi Islamon malgraŭ si, starigante veran konsistorian strukturon por la kultado. Muslim. Ĉi tiu enmiksiĝo en islama kultado estas parto de novkolonia koncepto [4] kiu regis en koloniismo: " kiu tenas la imamojn kaj regas ilin, tenas la homojn " (5)

Ĉu la ministro planas kunvoki konsilion de Islamo?

La lastaj pozicioj kaj decidoj de la federacia registaro, precipe, tiu de rajto de revizio pri kiu povas esti membro de la EMB, tiu de la (anoncita) nomumo de provizora korpo por " aktualaj aferoj " ene de la EMB, ke rilate al feminigo de la EMB, travidebleco, ktp. (6) levi la demandon pri ĝia kongruo kun la principo de organiza kaj " konvinka " aŭtonomio, al kiu religioj kaj ĉiuj aliaj asocioj rajtas laŭ artikoloj 19 kaj 21 de la Konstitucio same kiel artikolo 9 de la Eŭropa Konvencio pri Homaj Rajtoj (ECHR). Estas la principoj mem de absoluta libereco de konscio kaj libereco de asocio , kiuj estas malobservitaj ĉi tie.

Tiaj intervenoj en la konstitucio de la reprezenta korpo de religio, kaj ĉi tiu deziro al kontrolo de teologia orientiĝo neniam estis efektivigitaj, ĝis ĉi tiu punkto ĉiukaze, organizi la reprezentadon de aliaj religioj aŭ senkonfesaj kredoj (8).

La pravigoj donitaj de la ministro ne mankas miri: batali kontraŭ la risko de ekstera enmiksiĝo, feminigi la EMB... La ministro rapide forgesas, ke estas la malsamaj registaroj kiuj organizis la EMB laŭ etno kaj metita sub la regadon de Turkio .

kaj Maroko. La sinteno de la ministro kaj liaj antaŭuloj estas tamen malpli suspektinda al aliaj religioj pri tiu ĉi temo, por citi nur la romkatolikan religion ekzemple.

Specifaj kontroloj por islama kultado

Ĉu ni memoru, ke la Romkatolika Eklezio postulis kaj akiris en 1831 la rajton, laŭ artikolo 21 de la Konstitucio " korespondi kun siaj superuloj kaj publikigi iliajn aktojn... " kio estas rekono de supereco Roman (Vatikano) pri kultado; ke episkopoj estas nomumitaj de la papo kaj ke la Konferenco de Episkopoj estas submetita al la papo, estro de eksterlanda organizo?

Organizo de kiu amaso da servistoj havas problemojn kun homa justeco. Ĉu ni memoru, ke ne estas postulo por feminigo de aliaj religioj? Laŭ kia rajto kaj surbaze de kia jura teksto?...

Ne estas dubo, ke se la CEDH estus kaptita, ĝi juĝus, ke tio konsistigas neegalan traktadon kaj diskriminacion kompare kun aliaj religioj kaj filozofioj ĉeestantaj sur belga teritorio, ĉar la belga Ŝtato ne pretendas regi super ili, eĉ se ĝi financas ilin amase.

La implica mesaĝo estas klara: " ni bezonas Islamon EL Belgio ", kiu krome estas " demokrata kaj moderna " laŭ la gusto de la Registaro kaj kiu utile dialogus kun la publikaj aŭtoritatoj. Tio estas islama religio kiu respondus al la deziroj de politika potenco.

Islamismo, kiel aliaj religioj, konforme al religia libereco, havas la rajton al sia loko EN Belgio. La deziro al Belgio venas de nostalgio pri la koloniaj potencoj, kiuj provis trudi religion kongruan al ili.

Ne povante hodiaŭ ludi tiun ĉi korton de la pasinteco, sinsekvaj registaroj frekventis komunumismon, kiu fakte prenas iujn turniĝojn en la traktado de la kolonia islamismo [9].

Religioj kaj asocioj, kiajn ili estu, devas povi organizi sin libere, laŭ siaj principoj, kiel disvastiĝas en la Konstitucio kaj la leĝoj. Enmiksiĝo de iu ajn politika potenco en religioj kaj asocioj estas neakceptebla kaj kontraŭa al demokratio.

Kio estas la vojo al sekularismo?

Ne estas al la Ŝtato, nek al ĝia administrado, dekreti tion, kio konsistigas " bona Islamo " aŭ malkvalifiki " malbonan Islamon "; de la " bona " aŭ malbona islamano. Ĉu tio estas parto de Konkordato kaj Bonapartisma aliro al enmiksiĝo en religio. Tio estas tute kontraŭa al la principoj de Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato, kiujn la Justicministro mem (sic) mem kuraĝas aserti ĝustatempe kaj cinika maniero (10).

Se religio disvastiĝas en la publikan sferon, la Ŝtato devas mobilizi la trudan potencialon de ĝenerala juro. La dispozicioj de ĝenerala juro sufiĉas por subpremi ĉiujn liberticidajn, segregaciismajn manifestiĝojn... de iuj religioj.

Por Libera Penso, ne ekzistas bona aŭ malbona religio. Ili estas klarigo de la mondo kiu iras kontraŭ raciismo kaj la rolo de homoj sur la vojo al ilia emancipiĝo. Sed la polemikoj ĉirkaŭ la islama kultado finfine nur parazitigas la verajn debatojn pri institucia sekularismo, pri la Apartigo de Eklezioj kaj Ŝtato.

Por la CLP-KVD, ne necesas fari distingon inter malsamaj religioj koncerne la "Disigon de Eklezio kaj Ŝtato". Ĉiuj monoteismaj religioj estas teokratiaj en esenco. Tio validas por katolikismo, judismo, ĝi validas ankaŭ por islamo.

Temas pri proklamado kaj mobilizado por la sekularismo de la Ŝtato kaj ĝia neŭtraleco - ĝia indiferenteco - al la kredoj kaj nekredemoj de ĉiu persono. Tion garantias la principo de strikta apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, kaj la sekularismo de la Ŝtato en ĝiaj rilatoj kun civitanoj.

Estas do konvene denunci la agojn de ĉi tiu registaro, sed des pli mobilizi por ke la Ŝtato en la larĝa senco nek agnosku nek subvenciu Ekleziojn, religiojn, ĉesigu religiajn klasojn en publikaj lernejoj kaj financas tiel nomatajn "liberajn" . " religiaj lernejoj .

Defendi laikecon signifas postuli la forigon de artikoloj de la Konstitucio, leĝoj kaj dekretoj, kiuj rajtigas la financadon de religioj kaj religiaj lernejoj.

Yves Eeckman
CLP-KVD

Notoj:

(1) La unua leĝpropono rekonanta la " mahomedanan religion " (sic) en Belgio estis prezentita en parlamento en 1971 fare de CD&parlamentanoj. Daŭris ĝis 1974 ke la leĝo estis pasigita.

(2) En la politika-religia domajno, konkordato estas interkonsento inter la Sankta Seĝo por la Katolika Eklezio (la spirita potenco) kaj suverena Ŝtato (la tempa potenco) koncerne la eklezian organizon kaj la rilatojn inter la Eklezio kaj Ŝtato. La teritorioj kiuj formis Belgion en 1830 estis francaj de 1794 ĝis 1814 kaj nederlandanoj de 1815 ĝis 1830. Tiuj teritorioj estis submetitaj al du Konkordatoj, unue tiu subskribita, la tagon post la puĉo de 18 Brumaire inter Bonaparte, Unua Konsulo, kaj Pius VII tiam kiu subskribis inter Vilhelmo la 1-a, reĝo de Nederlando. La Konkordato, subskribita de Bonaparte kaj la Sankta Seĝo, rekonas la Katolika Eklezion kiel la religion de la "granda plimulto de la franca popolo"; antaŭ vidas precipe la nomumon de episkopoj fare de la Ŝtato (artikolo 14); donas financan traktadon al episkopoj kaj paroĥestroj; postulas episkopojn kaj pastrojn fari ĵuron de lojaleco al la Registaro (artikolo 6 kaj 7) ...

(3) Ĉi tiu " eksplodo " (enketo pri Ŝtata Sekureco) estis farita sen iu jura kadro, tio estis nur establita de la leĝo de la 27-a de majo 2005. Mankas proceduro por la reprezentado de aliaj religioj.

(4) JP Schreiber " Administrado de Islamo: ĉu novgalkanismo? »2015, retejo de Orela ULB ([ĉi tie](#))

(5) Nacia Federacio de Libera Penso (FNLP): " Racie diskutante Islamon ". Argumentoj

(6) Letero de la Ministro de Justeco al la prezidanto de la Ekzekutivo de Islamanoj de Belgio (EMB) klare indikas, ke, por la ministro, la konservado de Salah Echallaoui kiel prezidanto de la EMB konsistigas malhelpon al la rekono de loka Islama komunumo. Trib. Bruselo, la 1-an de septembro 2022, 21/2953/A, § II.1.2, p. 7-8.

(7) „La libereco de religio, tiu de ilia publika ekzercado, same kiel la libereco esprimi siajn opiniojn pri ĉiuj aferoj, estas garantiitaj [...] (art. 19); "La Ŝtato havas nenian rajton interveni nek en la nomumo aŭ en la instalado de ministroj de ajna religio, nek malpermesi al ili korespondi kun siaj superuloj, [...] (art. 21);

(8) La nuraj intervenoj listigitaj koncernas la organizon de anglikana kultado en 1875 kaj la anstataŭigon de la Sinodo de la Unuiĝinta Protestanta Eklezio de Belgio per korpo etendita al evangeliaj eklezioj.

(9) Organizo de islama kultado konfidita al la Islama kaj Kultura Centro de Belgio (CICB); kandidatoj klasigitaj etne, elektoj faritaj per moskeoj...

(10) " La ministro alvokas la islaman komunumon en nia lando organizi sin en travidebla, sendependa kaj plurisma maniero, surbaze de religia libereco kaj la demokrata kaj libera karaktero de nia socio. En la kadro de la disiĝo de Eklezio kaj Ŝtato, nur religiaj komunumoj kapablas krei reprezentan korpon kiel interparolanto de la registaro. »RTBF

La Interkonsentoj de 1979 inter Hispanio kaj la Sankta Seĝo. Konkordato en la Ombro

La (ne-)religienco de la hispana socio

Hispanio havas reputacion por esti tre religia ŝtato, ĉefe katolika. Ĉi tiu kliŝo estas forte, sed lastatempaj statistikoj ne subtenas ĝin. La sekularigado de la hispana socio ege progresis malgraŭ la granda malemo de la Katolika Eklezio (kiu klopodis laŭeble konservi sian historian regadon) adaptiĝi al la nuntempa realo de la lando.

Tiu ĉi procezo de sekularigado multe akceliĝis dum la lastaj dudek jaroj. Dum ĉi tiu periodo, la proporcio de religiaj geedziĝoj falis de pli ol 75% al malpli ol 20%. Bapto ankaŭ estas en malkresko, kun malpli ol duono de novnaskitoj estas portita ĉe la bapto hodiaŭ.

La nombro de homoj identigantaj sin kiel katolikoj ankaŭ malpliĝis, de 77% en 2006 ĝis 53% en 2023. Praktikantaj katolikoj nun reprezentas malpli ol 20% de la loĝantaro kaj nekredantoj kaj agnostikuloj nun superas 40%. Ĉi tiu tendenco estas eĉ pli prononcita inter 18-24-jarajn aĝoj, kun preskaŭ 60%.

Tamen hispanaj institucioj malvolontas moviĝi al sekularismo. Dum jarcentoj, Hispanio konservis ekskluzivan konfesion kaj ŝtataj aŭtoritatoj trudis la devon praktiki la katolikan religion. Tiu kunkulpeco inter publikaj kaj religiaj aŭtoritatoj daŭris preskaŭ ĝis la fino de la 20-a jarcento, kun ekstreme mallongaj periodoj de Eklezio-ŝtata Apartigo (kiel la Dua Respubliko: 1931-1936). Dum la kvar jardekoj daŭranta katolikismo trudita de la Franco-diktaturo, libereco de konscio estis subpremita kaj malavaraĵaj privilegioj estis konceditaj al la Romkatolika Eklezio en la areoj de ekonomio, edukado, kulturo, justeco kaj asistado al la armistropoj. La kvar interkonsentoj subskribitaj inter la Hispana Ŝtato kaj la Sankta Seĝo en januaro 1979, kiuj konsistigas faktan konkordaton kaj kiuj estos la temo de ĉi tiu dokumento, estas strukturitaj ĉirkaŭ tiuj kvar.

aksoj.

Sed antaŭ ol enprofundiĝi en la implicojn de tiuj interkonsentoj, ni mallonge resumos la sinsekvajn konkordatojn en Hispanio.

Historia revizio de konkordatoj en Hispanio

Hispanio havas tion, kio povus esti konsiderata kiel unua konkordato en la interkonsentoj de la Koncilio de Konstanco, okazinta en 1418. Tamen, en nia lando la unua interkonsento oficiale konata kiel konkordato estis subskribita de reĝo Ferdinando la 6-a kaj papo Benedikto _ Pluraj negravaj interkonsentoj subskribitaj de sinsekvaj reĝoj (Karlo la 3-a kaj Karolo la 4-a) estis aldonitaj al la konkordato, sed nur jarcenton poste estis subskribita konkordato rekte influanta la internan politikon de la lando.

Dum la unua parto de la 19-a jarcento, multaj malkonsentoj ekestis inter la hispana ŝtato kaj la Romkatolika Eklezio sekvante la pliiĝon de la liberala movado kaj la konfiskon de eklezia posedaĵo. Por restarigi la rilatojn inter Eklezio kaj ŝtato, estis subskribita la Konkordato de 1851, en kiu estis faritaj gravaj koncedoj: la Katolika Eklezio estis agnoskita kiel la sola Eklezio de la hispana nacio kaj la demando pri konfiskoj estas solvita per rekono de la rajto de la Eklezio je akiri kaj posedi posedaĵon. Tiu ĉi traktato permesis al la Katolika Eklezio reakiri la ideologian kaj socian potencon, kiun ĝi perdis en antaŭaj jardekoj.

La Hispana Ŝtato sin devontigas finance subteni religion, ĝi estas devigata certigi, ke publika kaj privata edukado konformas al la doktrino de la katolika religio, kaj la Katolika Eklezio estas rajtigita konservi sian rajton de cenzuro kaj sian propran jurisdikcion super siaj membroj. Estas malfacile kompreni

kial tia interkonsento estis subskribita, krom se ni konsideras la kompenson, kiun ricevis la monarkio: la agnosko de Izabela la 2-a kiel legitima reĝino de Hispanio fronte al la postuloj de la karlista movado, kiu celis proponi branĉon alternativon de la Burbonoj . al la trono de Hispanio kaj jam provokis du civilajn militojn (1833-1840 kaj 1846-1849).

La Revolucio de 1868, post kiu Isabella II ekziliĝis en Francio, kaŭ zis la subskribon de Konstitucio (1869) kiu finfine rekonis liberecon de religio kaj konscienco, sen tamen nuligi la ekzistantan Konkordaton . Sed tiu progreso estis mallongdaŭ ra, ĉar la Restarigo de la Burbonoj al la trono (kun Alphonse XII, filo de Isabella II) kondukis al la aprobo de konfesia Konstitucio (1876).

Tiuj mallongaj progresoj sekvitaj per gravaj malsukcesoj estis ripetitaj laŭ eĉ pli tragediaj manieroj en la 20-a jarcento. Tiel, post la nova ekzilo de la Burbonoj en 1931, la aprobo de la Konstitucio de la Dua Respubliko kaŭ zis la supozeblan forigon de la Konkordato de 1851. Kvin jarojn poste, la Eklezio subtenis la puĉon kiu kondukis al la interna milito. (1936-1939) kaj la Franco-diktaturo. En interŝ anĝo por tiu subteno, ŝ tatkatolikismo estis establita, kio permesis la subskribon de la Konkordato de 1953.

La Konkordato plifirmigis ekleziajn privilegiojn en la kampo de edukado, kiu signife limigis la kreadon de libera konscienco, ĉar la studo de katolika religio kaj moralo estis deviga. Kvankam ĝi devenas de la dua duono de la 20-a jarcento, tiu ĉi konkordato enhavas anakronismajn principojn kiel "La katolika, apostola kaj romia religio daŭ re estas la sola religio de la hispana nacio" aŭ "La Ŝ tato agnoskas la katolikan eklezion kiel perfektan socion". . Ideologio, kiu devus aparteni al la privata sfero, tiel invadis la publikan sferon, ĉar la Konkordato ankaŭ reguligis interalie la eklezian cenzuron.

Certaj enhavoj de la Konkordato de 1953 ŝ ajnis aberra por la Eklezio rezultiĝanta el la Dua Vatikana Koncilio. Krome, novaj demokratiaj tempoj tagiĝis en Hispanio, kio kaŭ zis la renovigon de tiu traktato post la morto de la diktatoro en 1975.

La kvar interkonsentoj de 1979

Kontaktoj inter la Hispana Ŝ tato kaj la Sankta Seĝo komenciĝis en 1976 per unua kadra interkonsento, kiu celis establi "sanan kunlaboron inter la partioj" pri "temoj de komuna intereso". Tamen, konsiderante "la katolikan plimulton de la hispana popolo". Komence, la Ŝ tatestro ĉesas nomumi ĉefepiskopojn kaj episkopojn , kaj klerikoj estas kondiĉigitaj de burĝa jurisdikcio.

Ni iras al la interkonsentoj de 1979, kiuj apenaŭ traktas kelkajn ŝ losilajn elementojn por la eklezia povo: ideologiaj, kun ĉeesto de la Eklezio en edukado, kaj ekonomiaj, kun konservado de privilegioj en aferoj de financado kaj "impostado". La intertraktado de tiuj interkonsentoj okazis en tuta obskurantismo kaj laŭ la kriterioj de registaro ankoraŭ antaŭ konstitucia, konservativa kaj kun katolikaj naciaj radikoj.

Tiel, tiu ĉi intertraktado okazis paralele kun la redaktado kaj aprobo de la Demokrata Konstitucio, kiu ekvalidis la 29-an de decembro 1978. La Akordoj estis subskribitaj kelkajn tagojn poste, la 3-an de januaro 1979. Ĝ estas kiu ŝ ajnas esti ĉe la origino de la seriozaj kontraŭ diroj de la Hispana Konstitucio en religiaj aferoj, kiuj permesas malsamajn interpretojn. Bedaŭ rinde, sinsekvaj demokratiaj registaroj ĉiam favoris konfesnan legadon.

La sekvoj de la interkonsentoj de 1979

1) Enmiksiĝo en edukado

La "konkordato" de 1979 havis fortan efikon al la hispana socio, kun flankaj efikoj al publika edukado. La interkonsento pri edukado kaj kulturaj aferoj favoris doktrinan enmiksiĝon en lernejoj, ĉar ĝi establis la devon instrui la katolikan religion en neuniversitataj lernejoj.

Ĝ ankaŭ postulas, ke instruado en publikaj lernejoj estu respektema al kristana etiko,